XXIX. évf. 6. szám – 2017. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

A Szentlélek újabb csodája

Katona István: Jézus megszületik bennünk...

Dr. Gloria Polo Ortiz tanúságtétele

„Járjak bár a halál árnyékában, ***nem félek*** *semmi bajtól,*
mert ***Te velem vagy... jóságod és irgalmasságod***
kísér engem életem minden napján*, hogy*
az ***Úr házában lakjam időtlen időkig.”***
(Zsoltárok 23,4-6)

Gyertyagyújtás Halottak napján

Jézus megszületik bennünk...

Karácsony ünnepe kitágítja látásunkat és rácsodálkozunk Istenre és az Ő végtelen szeretetére. Ahogy a gyermekkorból kilépünk, felfedezzük önmagunk ajándékozásának örömét.

„Minél szorosabb kapcsolatot teremt az ember a végtelennel, minél inkább átadja magát Isten szeretetének, annál emberibbé válik. Ez a végtelen szomjúság vonzza a lélekbe Isten titkának jelenlétét. Isten elfogadja határtalan szegénységünket, hogy jelenvalóvá tegye önmagát bennünk. Ebben rejlik az ember megistenülése" – írja Leonardo Boff.

Jézus az az ember, akit Isten – örök tervei szerint – mindig akart. Ezért énekelnek az ég angyalai, ezért ragyognak a csillagok milliárdjai, ezért sietnek az emberek a betlehemi jászolhoz… Beteljesült mindaz, ami után a világmindenség vágyakozott… megtestesült az Isten!

❶ *Krisztus az igaz ember*

Krisztusban megjelent az igaz ember, aki mindenben hasonló lett hozzánk (a bűnt kivéve). Benne lüktet a végtelen utáni vágyakozásunk a boldog találkozásra, amely teljesen betölt bennünket. Mint egy tükörben, meglátjuk benne gyöngeségeinket és mérhetetlen szegénységünket. Szemében a mi könnyeink csillognak a világ fájdalmas szenvedései miatt. Mosolyában felvillannak apró örömeink és vigasztalásaink. Kicsinységünket áthatja istenségével, és halandó életünket felemeli a halhatatlanságba.

❷ *A legmélyebb titok*

Karácsony nemcsak az élet végső értelmére, Isten önátadásának titkára s emberré válására derít fényt, hanem egyben örömünk forrása is, mivel a világ reménytelen éjszakájában megszületik a legnagyobb remény, s minden titokra fény derül. Karácsony ünnepe egy kulcs, amellyel megnyitjuk létezésünk legmélyebb titkait. Ősidők óta elhangzott a kérdés, miért a szenvedés, miért a fájdalom, miért a megaláztatás? Isten nem szavakkal válaszol ezekre a kérdésekre, hanem cselekedettel. Együtt akar szenvedni teremtményeivel. Nem válaszol arra, hogy miért a fájdalom, Ő maga lesz a fájdalmak férfia. Nem válaszol arra, hogy miért a megaláztatás, Ő magát alázza meg egészen a keresztig. Többé már soha nem leszünk egyedül a fájdalomban, mert ott lesz mellettünk Isten Fia. Többé már soha nem lesz értelmetlen az élet, mert minden csalódás, minden veszteség mellett ott áll előttünk a végtelen ajándék: Jézus Krisztus, aki szeretetével örökre eljegyzett bennünket magának.

❸ *Az örök remény*

Egy szociológus azt írta nemrég, hogy az európai keresztény ember elfelejtett örülni. Elveszett az öröm, mert sok emberben elveszett a remény. Válságok, támadások, megélhetési gondok, háborús hírek jönnek a médiából, s ezek behatolnak az emberek gondolkodásába. Karácsony ezt hirdeti: **remélj a végsőkig, soha ne add fel, mert a remény alapja az Isten**.

Mit látunk a megváltó születése körül? Egy hideg barlangistállót, jászlat, szegény embereket. Mégis ebből a barlangistállóból indult el az Isten Országa. Ezekből a szegényes körülményekből indult el az Egyház, hogy meghódítsa a világot.

Spanyolországban az utóbbi tíz évben 88 kolostort zártak be, mert meghaltak a szerzetesek és újabb hivatások nem születtek. Angliában 450 templomot zártak be vagy alakítottak át mecsetté, mert a keresztények elfogytak, inkább a világot választották, mint Istent. Mégsem veszítjük el a reményt, mert az Egyház lényege az **élő Jézus Krisztus**. Jézus pedig soha nem lesz válságban, hanem mindig ragyogó fényben áll elénk, mint húsvét hajnalán. Aki benne remél, az le tudja győzni a látszatokat, az nem a külső dolgokat nézi, hanem a lényeget. Ezért biztat Pál apostol: ***„Urunk Jézus Krisztus Istene... adja meg nektek a bölcsesség lelkét… világosítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek, milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek örökség és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma fölöttünk"*** (Ef 1,18-19).

Katona István főszerkesztő

Ne félj, ha valaki szeret téged!

„Ne félj attól, hogy valaki szeret téged, gondolj csak bele,
ez nem a vég, hanem a kezdete valaminek…
talán egy jobb élet kezdete is lehet.” (With Angel)

II/1
rés

Szeretném jobban kifejteni az érzelmi sérülésig elvezető és abból kivezető út lényegét, melyben fontos szerepe van Isten gyógyító erejének és a keresztény közösségnek is

Az életem folyamán megtapasztaltam, mivé válhatok Jézus nélkül, az élet egy-egy szakaszaiban ért sebek milyen rombolást végeznek a hitemben, a lelkemben, hogyan tudok eltávolodni Jézustól, s a közösségtől. Jézus a keresztény közösséget, a családot mily csodálatos módon használhatja fel arra, hogy újra visszataláljak Hozzá, s megtapasztalhassam gyógyító erejét, szeretetét.

Mindig érdekelt a lélektan. Gyermekkorom óta kutatom az ember lelki viszonyulás módjait: kutatom az élet értelmét. Miért, hogyan reagálunk különböző képpen ugyanarra a provokációra. Miért olyan érzékeny az ember, hogy nehezen tud elengedni embereket, tárgyakat, emlékeket? Érdekel az ember-ismeret, ember-típusok, személyiség-típusok kutatása. Rájöttem, ha ismerjük a cselekedetek, viselkedések okait, a dolgok mögé nézünk, és nem akadunk el a látszatnál, akkor sokkal mélyebben ismerhetünk meg dolgokat, embereket, viselkedésformákat. Jobban tudunk tolerálni és elfogadni. És egészségesebben lehetünk közösségek tagjai. Hisz a család, munkahely, iskola, mind – mind egy közösséget alkot. Az élet attól szép, ha ajándékok lehetünk ott, ahol teljesítjük az állapotbeli kötelességeinket, amelyben a szeretet adja meg a többletet. Azt gondolom, fontos átadni azt, amit kapunk, hogy szebbé, értékesebbé, gazdagabbá tehessük egymás életét, hogy épülhessünk, erősödhessünk hitben, szeretetben. A mai társadalmunkban jellemző az érzelmi sérülés. A szakirodalom azt tanítja, hogy az érzelmi sérülés gyermekkorban keletkezik. Ez így van, de a saját tapasztalatom az, hogy ez bármikor felbukkanhat, és legfőbb oka az elhagyatottság, melyet Isten nélkül él meg az ember. Mi is akkor az érzelmi sérülés? S miért fontos ezzel foglalkozni nekünk, keresztényeknek, s hogyan is tudunk ebben mint Istenhívők, Krisztushoz tartozók szamaritánusként részt venni? Valóban csak gyermekeknél van jelen ez az elhagyatottság, vagy érinthet bárkit, aki érzelmileg sérül?

Az érzelmi sérülés végig kísérhet egy egész életet, ha nem nézünk vele szembe, és nem tudatosítjuk, mi zajlik bennünk. Érinthet bárkit, aki elvesztette hitét, nem tartozik egy keresztény közösséghez sem, aki elmagányosodott, akinek nincs senkije, és aki ennek következményeként nem veszi észre, hogy görcsösen ragaszkodik dolgokhoz, emberekhez. Mit jelent ez a különös félelem a felénk irányuló szeretettől és az általunk nyújtott szeretet elutasításától? Az életünk tele van olyan meglepetésekkel, „csodákkal”, amelyeket nem is veszünk észre. Elmúlik az életünk anélkül, hogy felfedeznénk ezek értékeit. Csak dolgozunk és fenntartjuk magunkat, kielégítve fizikai szükségleteinket, pillanatnyi örömeinket. Az Isten helyét próbáljuk apró bálványainkkal tele tömködni. Mert Isten helye Űrt hagy, s mi ezt tudattalanul próbáljuk betölteni. Nincs időnk megállni, Isten szelíd hangját meghallani. Nincs időnk egymásra, csak rohanunk, hogy vegetálhassunk, mert csak a földi egzisztenciánk lebeg előttünk. Valóban csak ennyi lenne az élet: enni, inni, dolgozni, időnként aludni egy pár órát, hogy másnap ne dőljünk ki? Csak az egzisztenciánk fenntartásáról szól az élet? Az érzelmi sérülés azért válhat „rendetlen” kötődéssé, rendetlen függéssé a másiktól, vagy a dolgoktól, stb., mert minden elérhető eszközzel pótolni kívánja az elveszettet, az ismeretlen űr valóban az ősbizalom sérüléséből fakad.

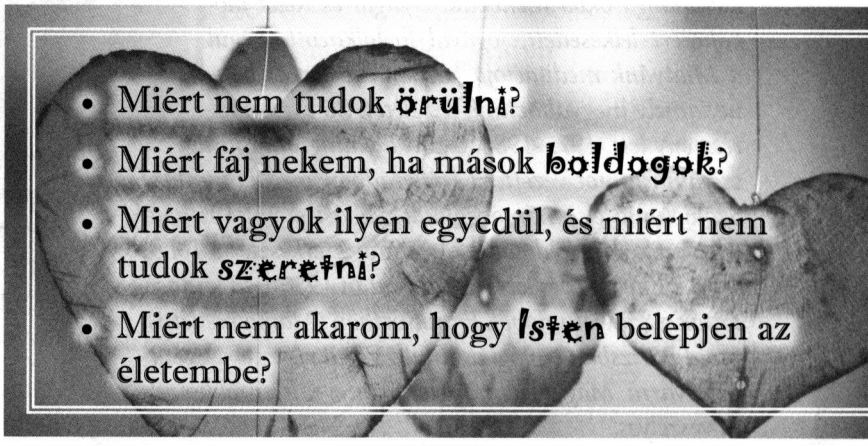
Az Isten-képük is torzul ez által, de az ember sérülhet az élet bármely szakaszában. Leginkább a múltba, az anyai szeretet hiányához nyúlik vissza, pl. a háborúban elárvult gyermeknél is, de más veszteségek következménye is lehet az elmagányosodás, ami valóban az ősbizalom sérüléséből fakad. Az érzelmi sérülés. Megnyilvánulhat egy közösségi élettérben (például kórház, idősek otthona, kolostor, gyermekotthon), és lehet egy olyan közösségben, ahol az ember azért kötődhet társaihoz, mert erősen elszigetelve élnek a külvilágtól, minden idejüket csak egymással töltik. Ilyenkor jöhet létre egy olyan „pótanya", személyre szóló gondviselő keresése, akihez vonzódunk, akire felnézünk, aki betöltheti az életünkben keletkezett hiányt, amit az édesanya nem tölthetett be. Aki átélte ezt a gyermekkori sérülést, felnőttkorában is bizalmatlanná, gyanakvóvá válhat; hitéletében is súlyos kárt szenvedhet és Isten iránti szeretetét felválthatja egy túlzott ragaszkodás, kötődés olyan személyekhez is, akik ezt a szerepet nem tudják, vagy nem akarják betölteni. „Szeretet-koldus" válhat belőle, aki folyton keres valakit, akin csüngheti, akit kisajátíthat. Könnyen csapódhat ide-oda, mert úgy érzi, hogy képtelen egyedül élni. Mindig kell, hogy legyen mellette valaki, képtelen önállóan boldogulni. Szinte vibrál körülötte a levegő, mert mindig van valami problémája. Könnyen rátelepszik a másikra és „fojtogatja" a szeretetével. Ez a rendetlen ragaszkodás egyenlő a rabsággal: kényszerítően megköti mind a két személyt.

Az élet számomra három lételemből áll: **Szabadság, Öröm, Szeretet**. Akkor vagyok szabad, ha nem kötődöm rendetlenül senkihez, semmihez, s engedem, hogy Isten töltse be az Űrt, amit időnként igyekszem pótszerekkel betömködni. Az is lehet érzelmi sérülés, ha rendetlenül ragaszkodom akár egy elmélethez, illúzióhoz, tárgyhoz, mert azok nélkül úgy érzem, hogy felborul bennem a rend, az életre való képesség, meginog a biztonságérzetem. Aki nem tud szabad lenni, az nem tud igazán szeretni, örülni, élni sem. Mert az élet valódi megéléséhez fel kell ismernünk, hogy ha helytelenül ragaszkodunk dolgokhoz, akkor csak „vegetálunk".

Az életem folyamán figyelve magamat és másokat rájöttem, hogy az érzelmi sérülés következménye sok esetben nem más, mint önsajnálat és vegetálás. Én is tapasztaltam magamon ezt, és magamnak is feltettem a kérdéseket: Miért ilyen kegyetlen az élet? Miért ilyen üres? Csupán csak ennyi? Szeretni, majd elveszíteni, akiket szeretünk, folyton csalódni, megbízni másokban, akik csak érdekből barátkoznak stb., stb. Így az élet értelmetlen szenvedés csupán, amit leginkább csak a depresszió s előfordulhat, hogy az öngyilkosság követ?

Nekem is rá kellett jönnöm: rajtunk is múlik, hogyan tudjuk ezt kezelni. „Kelj fel és járj!" – olvashatjuk a Szentírásban.

Akarok-e felkelni és járni? Akarok-e szabad lenni, örülni és szeretni, vagy eltemetem magam és másokat hibáztatok, mert nem találok olyan "balekot," aki megoldja helyettem az életem? Ahogy a szentírásban a béna is azt mondja: „Uram, nincs emberem, aki levigyen a tóba, hogy megfürödjem". Tényleg csak azért vagyunk szerencsétlenek, mert nem találtunk ilyen balekot?

Az érzelmi sérült embereknél gyakori a kivetítés, a hárítás. S a vádló kérdés felénk, keresztények felé: „Hol van ilyenkor az Isten?" Annyira azonosultak a szerencsétlenségükkel, hogy nem is igen akarnak változtatni, mert ahhoz a saját gondolkodásukat is meg kellene változtatni. Nincs elég hitük, önbizalmuk, csak másoktól várják, hogy szeressék és kiszolgálják őket, mert ők olyan szerencsétlenek. Persze részben nem tehetnek róla, amíg gyermekek, de ahogy felnőnek, úgy egyre inkább meg kellene tanulni magukra is figyelni: Mi is a bajom? Miért nem tudok örülni? Miért fáj nekem, ha mások boldogok? Mi történik velem? Miért nincs barátom? Miért vagyok ilyen egyedül, és miért nem tudok szeretni? Miért nem akarom, hogy Isten belépjen az életembe?

Cseh Anikó

»»» **FOLYTATJUK** «««

A Lélek elvezet az igazságra

Tatjana Goricseva 1947-ben Leningrádban (mai Szentpétervár) született. Rádiótechnikát, német nyelvet és filozófiát tanult. Több filozófiai művet fordított oroszra. Fényes karrier állt előtte, de élete csaknem összeroppant a sok hazugság miatt, melyre élete épült. A kommunista ifjúsági vezető és filozófiadocens kicsapongásokba menekült, Nyugat és Kelet filozófiáiért lelkesedett, jógával foglalkozott. Végül a Miatyánk meditációja közben hit ébredt benne, amely megváltoztatta az életét. 26 évesen keresztény lett. 1975-1980 között a leningrádi ifjúsági szemináriumot vezette. Leningrádban megalapította a Szovjetunió első nőmozgalmát, vallási szemináriumot szervezett, két földalatti folyóiratot szerkesztett. Többszöri kihallgatás és letartóztatás után 1980-ban kiutasították a Szovjetunióból. Frankfurtban (Majna melletti), majd Párizsban teológiát tanult. Végül visszatért Szentpétervárra. Magyarul megjelent könyve: Istenről beszélni veszélyes.

Kivonat a Tatjana Goricsevával készített riportból:

– ***Mit üzen konkrétan a mai időre nézve?***

– *„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai"* (Róm 8,14) és: *„Ha a Lélek szerint élünk, viselkedjünk is a Léleknek megfelelően"* (Gal 5,25) vagy: *„A magasságból való erő"* (Lk 24,49), lásd még ApCsel 1,8; Róm 15,13; Zsid 11,33; Mik 3,8; Iz 11,2 és 40,29, 31.

Óriási lehetőségeink vannak, amelyeket csak akkor fedezünk fel, ha a Lélekben élünk.

Hála Istennek, nekem sikerült olyan emberekkel találkoznom, akik a Lélekben éltek.

Mivel az én hitbeli tapasztalatom még túl zsenge és az imaéletem túl gyenge, azokra a szerzetesekre és világiakra támaszkodom, akik állandóan közvetlen kapcsolatban álltak a Szentlélekkel, és rajta keresztül olyan dolgokat valósítottak meg, amelyeket tulajdonképpen minden keresztény megtehetne az Evangélium szerint: *„kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak."* (Mk 16,18).

A baptisták mesélték a következőt, akik látogatták a szemináriumunkat Leningrádban. Egy hittestvér börtönben volt. A börtöntiszt felolvasta a fenti evangéliumi részletet és átnyújtott neki egy méregpoharat. A baptista kiitta a méregpoharat, de semmi sem történt. A börtöntisztnek ez olyan óriási megrázkódtatás volt és olyan erős hitbeli kísértés, hogy (inkább) megölték a foglyot.

Isten Szentlelke mindenütt működik. Megmutatkozik ez abban a szépségben is, amelyet Ő hoz létre. Emlékszem a jámbor emberek szép arcára Oroszországban. Az olyan szépség volt, ami már abból a másik világból származott. Az arcukon már nem a „test (hús)" szerintit ismerhette fel az ember, hanem a fény áradását, kisugárzását. Arcukat átjárta a fény.

A mostani karizmatikus jelenségeknél is megfigyelhető, hogy a Szentlélek közvetlenül hat és hathat. Ahol ki van szorítva az ember a létezés határára – ahogy ez a helyzet most Oroszországban –, maga a Szentlélek jön el, és gyógyulások, démonok kiűzése és csodálatos szabadulások jönnek létre.

Még itt (Németországban) is a mindennapi életben a **Szentlélek erejéből** minden pillanatban csodálatos dolgok mennek végbe akkor is, ha ezt mi a bűnös szemeinkkel nem látjuk meg.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy **életünkben a testi léttől a tudat legfelsőbb működési teréig, mindent neki köszönhetünk**. Mindent átjár értelmével és fuvallatával.

Bárhol, ahol meggyengül egyik életterünk, annak az az oka, hogy nem vesszük fel a Lélek energiáját. Úgy látom, hogy összefüggés van az általános energiaválság és az európai lelki élet válsága között is. Így szolgálhat az anyag a jelenlegi lelki szint mércéjéül.

Tehát mivel **a Szentlélek minden**, be kellene írni a szívünkbe, hogy **fogadjuk be őt**.

Lejegyezte: *P. Jakob Förg MSC*
Fordította: *Babcsányi Ágnes*

Az Oltáriszentség előtt

„Mózes, Mózes, ne közelíts… Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állsz, szent föld. Erre Mózes eltakarta arcát.” (Kiv 3,4–5)

Amikor Mózeshez hasonlóan hittel és tisztelettel imádkozol az Oltáriszentség előtt, belsőleg és külsőleg is alázatos, összeszedett viselkedésformát vegyél fel. Add át magad az imának derűsen, feszültség nélkül és azzal a meggyőződéssel, hogy az ima, mielőtt a te cselekvésed lenne, a Szentlélek ajándéka. „Tudd, hogy ő már vár rád, és ő az, aki a szívedben felkeltette a vágyat, hogy hozzá fordulj” (Carlo Carretto). „Az imádság meghitt találkozás azzal, akit szeretünk. Nézzük őt, elmondjuk neki, hogy szeretjük, örülünk annak, hogy lábánál lehetünk, és elmondjuk neki, hogy szeretnénk ott maradni örökre, és ott szeretnénk majd meghalni is” (Charles de Foucauld).

Jézus azt mondta Károly testvér által: „Olyan szavakat mondjatok nekem, amelyekben van imádás, szeretet, felajánlás, egész lényetek odaadása, köszönet, bánat, elégtétel, kérés… de, gyermekeim, amit az imátokban akarok, az a szeretet, a szeretet… Az a legjobb imádság, amelyben a legtöbb szeretet van.”

Tudatosítsd azonban magadban, hogy az imádságban nem annyira a te szeretetedről van szó, s még kevésbé az érzelmeiddel kifejezett szeretetről. Elsősorban az Ő szeretetéről van szó, amely olykor érzelemvilágunkat is megérinti, ám az esetek többségében hitünkkel fogadjuk be.

A megtört kenyér, melyet a szentségtartóban szemlélsz, azt kiáltja feléd: „Ahogyan az Atya szeretett engem, úgy szeretlek én is titeket” (Jn 15,9). Teljes hódolattal fordítsd tekintetedet, értelmedet, szívedet és hitedet az Oltáriszentség felé, és érezd át, hogy szeretve vagy! Ahogyan Keresztes Szent János tanácsolja: légy furfangos, és alakítsd elkalandozásaidat is imádsággá. Ha észreveszed, hogy akaratod ellenére szórakozott voltál, ne tulajdoníts neki túl nagy jelentőséget. Ez ugyanis ismételten büszkeséged jele lenne, mely azt szeretné, hogy imád mindig tökéletes legyen.

Szórakozottságodat fordítsd inkább a javadra, s mondd az Úrnak: „Látod, milyen kicsi és gyenge vagyok, tehát tényleg rászorulok a te szeretetedre.” Ezután pedig folytasd az imádat még alázatosabb, még elszántabb és még bizakodóbb szívvel. Érezd, hogy szeretve vagy úgy, amilyen vagy, szegénységeddel és bűneiddel együtt. Alapvetően ez az egyetlen kegyelem, amelyre valóban szükséged van: hogy szeretve érezd magad. Erőt kapsz majd ahhoz, hogy egy kissé jobban szeresd önmagad, ami szükséges előfeltétele annak, hogy tényleg szeretni tudj másokat.

Miként Mária, miként Jeremiás, Izajás, Ámosz és Ozeás, érezd át, hogy személyesen szeretve vagy, mégpedig ingyenesen. Az, hogy szeresd az Urat és szeresd a testvéreidet, egy örömteli szeretetkövetelmény lesz számodra, amelyet ingyenesen fogsz megtenni, és az ő szeretetével fogod tenni. És az ilyen szerető emberek azok, akikre az emberiségnek manapság égető nagy szüksége van.

Folytasd ezt a szeretetteljes párbeszédet munkád közben és egész napod folyamán is. Szerelmesként éld a napodat. Azzal kell foglalkoznod, nyilván, hogy teljesítsd kötelességeidet, ám értelmeddel és szíveddel szüntelenül afelé fordulj, akit szeretsz.

Evangéliumi Kistestvérek

Őszintén a reformációról

III/1
rész

Az utóbbi években megnövekedett az igény a történelmi események megismerésére a maguk teljes valóságában, legyen szó akár a kommunizmus áldozatairól, akár a szovjet Gulagtáborokról, vagy a különböző hatalmi csoportokról. Ebbe a körbe tartozik, hogy ismerjük meg a reformáció sötét oldalát is. ***Ökumené csak a megbocsátásból fakad****, a szeretet pedig a megbocsátással kezdődik. Meg kell ismernünk, mit kell megbocsátani protestáns testvéreinknek...*

Aki nem engedelmeskedett Kálvin törvényeinek, azt megbüntették. A reformátor elve az volt, hogy erkölcsös embert csak büntetéssel lehet nevelni. Egy ember keresztelés alatt mosolygott – három napi börtön. Egy másik forró nyáron elbóbiskolt a prédikáció alatt – börtön. Két polgár kuglizott – börtön. Egy leány korcsolyázott – megbüntették. Egy ember kártyázott – pellengérre állították. Valakinek nem tetszett Kálvin tanítása a predesztinációról – a városon végig korbácsolták és száműzték. Egy polgár szidalmazta Kálvint – tüzes vassal átszúrták a nyelvét és kikergették a városból. Gruet képmutatónak nevezte Kálvint – kivégezték. 1542-1546 közt 13 embert felakasztottak, tízet lefejeztek, **35-öt megégettek**, 76-ot száműztek. A börtönök állandóan zsúfolva voltak úgy, hogy új bűnösök számára nem volt hely.

Kálvinnal kapcsolatban az egyik legszörnyűbb emlék Servet Mihály spanyol orvos elevenen való megégetése. Ez a szerencsétlen orvos komolyan vette a protestantizmus által hangoztatott evangéliumi szabadságot, azt, hogy a bibliát mindenki szabadon magyarázhatja. Könyvet írt s abban tagadta a Szentháromság tanát. Nem tudta, hogy a szabadságot a reformátorok mindegyike csak a maga számára ismerte el, másoktól azonban megtagadta. A pápa az Egyház kötelező tanítását 1500 éven keresztül mindig az összes püspök megkérdezése után hirdette ki, a reformátoroknál azonban mindenki a maga külön pápája lett. A világjáró Servet Mihályt Kálvin kémei kelepcébe csalták és Kálvin parancsára láncra verve börtönbe zárták. Hosszú hónapokon keresztül az éhség, a férgek és piszok nyomorúságában szinte elevenen rothadt. Az inkvizíció emberei időnként megjelentek előtte, hogy tanainak visszavonására bírják, de Servet fanatikusan megmaradt véleménye mellett, s ezért nyilvánosan az egész nép szeme láttára máglyán elevenen megégették.

Kálvin azt mondta, hogy minden ember tetőtől-talpig gonosz. Tehát a gonoszok ítélkeztek a gyarlók felett. Vagy Kálvin önmagát meg az inkvizíció tagjait hibátlanoknak tekintette?

Egyébiránt Kálvin papjai 1542-ben a nagy pestisjárvány idején, élükön Kálvinnal, **megtagadták a betegek látogatását**, mert egy közülük szintén megkapta a betegséget és belehalt. A törvény szerint minden beteg köteles volt három nap alatt papot hívatni.

A reformátorok egyébként folyton gyalázták egymást. Lássunk erre egy-két példát: Luther kijelentette: „Az én igém Krisztus igéje, az én szám Krisztus szája." „Előttem az emberek semmit sem tudtak, nem voltak tisztában sem az evangéliummal, sem Krisztussal" – Kálvin erre azt válaszolta: „Luther Istent káromolja és a pokol fajzatja." Viszont Luther Kálvint, Zwinglit és követeiket pogányoknak és a sátán szolgáinak nevezte, akiket a sátán keresztül-kasul átjárt.

Zwingli Lutherről azt állította, hogy a Szentírást meghamisította. Luther viszont Zwingli fordításairól azt mondta, hogy bolondok, szamarak és antikrisztusok dolgoztak rajta.

Béza, Kálvin tanítványa mondta: „Jobb egy zsarnok – bármily kegyetlen legyen is –, mint megengedni, hogy mindenki a maga esze szerint gondolkodhassék." Kálvin szerint a lelkiismeret szabadsága ördögi tan (Libertas conscientiae diabolicum dogma).

Dávid Ferenc, Erdély reformátora először katolikus pap, aztán lutheránus, később kálvinista, végül az unitáriusok apostola lett. Minden tanításáról azt mondta, hogy az az egyedül helyes.

Ilyen volt az evangéliumi szabadság 400 évvel ezelőtt. Ma Genf nagyobbik fele katolikus, a protestánsok 20 felé szakadoztak. **Kálvin 1564-ben halt meg** vagyon nélkül. Halálos ágyánál ott voltak hívei, akiket a hitben való kitartásra buzdított. Utóda Béza lett, aki még mesterénél is szigorúbb eréllyel, templomokat rombolva, a szerinte hitetlen (vagyis másvallású) embereket pusztítva terjesztette Kálvin vallását.

Franciaország

Olaszország és Spanyolország tudni sem akart az új vallásról, a latin Franciaország azonban kis részben megnyerhető volt az új vallásnak, a protestantizmusnak. A terjesztők itt is a nagy urak voltak, akik elfoglalták az Egyház régi birtokait. **Ezernél több katolikus templomot leromboltak, a képeket, szobrokat, gyóntatószékeket az utcára hurcolták** és elégették, és körülbelül **3.000 papot megöltek**. Természetes, hogy a katolikusok sem engedték az ősi 1000 éves jogukat. Folyt a vér, sokszor kis dologért egész sereg embert öltek meg.

A kölcsönös gyűlölet és a fegyverkezés robbantotta ki az **1572. augusztus 18-i borzasztó vérengzést**, amelyet a történelem Bertalan-éjnek nevezett el. A politika kártyakeverője Medici Katalin, II. Ferenc, IX. Károly, III. Henrik francia királyok és IV. Henrik király feleségének, Margitnak az anyja volt. Gyönge királyfiai helyett ő uralkodott s mivel a kálvinisták, akiket itt **hugenottáknak** neveztek, benne látták a főellenségüket, ő is mindent elkövetett ellenük. Az állandó harcok után a hugenották kieszközölték a katolikus Franciaországban azt, amit a protestáns országok a katolikusoknak századok múlva sem engedtek, t. i. hogy szabadon gyakorolhassák vallásukat.

A hugenották azonban Medici Katalint akarták eltávolítani. Az anyakirálynő erről értesülvén, rávette a királyt, hogy a hugenották kiirtását rendelje el. A király aláírta a rendeletet s 1572. augusztus 18-án az esti harangszó rémes zúgása mellett megkezdődött az összegyűlt hugenották lemészárlása. A történetírók szerint az áldozatok száma 5.000-35.000 között ingadozik, és egyike a történelem legsötétebb napjainak, amelynél szörnyűségesebb csak az angol, holland, ír és német katolikusok kiirtása volt. Politikai okokból történt, de belejátszott a vallás is. A pápának azt mondták, hogy a királyi család élete ellen merénylet készült, és hogy sikerült azt leverni.

A hugenotta IV. Henrik a francia királyi koronáért katolikussá lett, békét hozott, a hugenottáknak szabad vallásgyakorlatot engedett, holott a hugenották a maguk területén nem engedtek szabad vallásgyakorlatot a katolikus jobbágyaiknak. Nagyon érdekes, hogy a hugenották kieszközölték, hogy IV. Henrik gyóntatója jezsuita legyen. Azt hitték, hogy így meg fogja őket gyűlölni. Ellenkezőleg történt, a király lett a jezsuiták leghathatósabb pártfogója.

Anglia

A katolikusok sorsa Angliában lett a legsötétebb. A szentek szigete, amely 800 év óta nagy buzgósággal követte a katolikus elveket, **VIII. Henrik botrányos élete** folytán hagyta el ősei vallását. VIII. Henrik király fiatal korában buzgó katolikus, sőt Luther ellen az Egyház védelmezője is volt. De mikor megunta feleségét, akitől 5 gyermeke született és Boleyn Annát, az udvarhölgyet akarta nőül venni, a pápa nem bontotta föl a törvényes házasságot. A király ezen felbőszülve, országát a katolikus Egyháztól elszakítottnak jelentette ki. Ő lett az anglikán vallás pápája. Ezrekre menő egyházi intézményeket szüntetett meg, vagyonukat elkobozta s körülbelül **100 millió korona egyházi vagyon birtokosa lett**. Alattvalóitól megkövetelte, hogy neki hűségesküt tegyenek. Aki nem engedelmeskedett, azt kivégezték. Fisher bíborost lefejezték, fejét a király a londoni hídra tűzette ki közszemlére, mert a király első házasságát érvényesnek mondotta. Hasonlóképp végeztetett ki **2 bíborost, 2 érseket, 18 püspököt, 13 apátot, 500 szerzetest, 18 teológust, 12 herceget és grófot, 164 nemest, körülbelül 70.000 embert**.

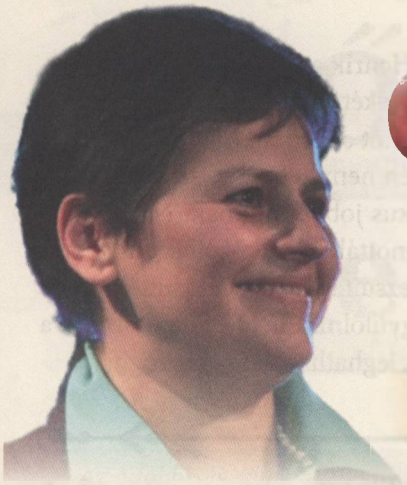
Ezért mondta Nagy Frigyes, a protestáns porosz király: Németország a vagyon miatt, Franciaország politikából, Anglia a szerelem miatt szakadt el az ősi katolikus Egyháztól.

† *Bilkei Ferenc plébános*

Mindezek ismeretében mondd ki szívből:

Jézusom, a Te szent nevedben megbocsátok a protestánsoknak minden rombolást, gyilkosságot, jogtalanságot, rablást – és kérem rájuk Isten áldását. Ámen.

»»» **FOLYTATJUK** «««

GLORIA POLO
tanúságtétele

III/1 rész

Máriaremete, 2017. augusztus 26.

*„Tüzet tűzzel oltunk – a gyűlölet tüzét a szeretet tüzével!” mottóval rendezték meg a **IV. Szeretetláng Fesztivál**t a Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Szeretetlángja Mozgalom szervezésében a Máriaremetei Kegytemplomban 2017. augusztus 26-án, ahol Gloria Polo is tanúságot tett mindarról, amit átélt, amikor villámcsapás érte és a klinika halál állapotában megtapasztalta, meglátta a túlvilágot, majd Isten kegyelméből visszatért az életbe és csodálatos módon felépült.*

Szeretném megosztani veletek azt a csodálatos ajándékot, amit a Jóistentől kaptam 1995. május 5-én. Ez Bogotában a Nemzeti Egyetem közelében történt.

Egy pénteki nap volt és nagyon esett az eső. Az unokaöcsém, a férjem és én odaértünk az egyetemhez. Az unokaöcsém és én fogorvosok vagyunk, és egy szakmai továbbképzésre érkeztünk oda. Este 5-ig oda kellett érnünk a nagy eső ellenére, hogy felvegyük a könyveket és az anyagokat, amelyek a továbbképzéshez szükségesek voltak. Nekem csak egy kicsi esernyőm volt, és az unokaöcsém megfogta a karomat, hogy segítsen. A férjem egy esőkabátot húzott magára és elindultunk az egyetem felé.

Ahogy közeledtünk az egyetem épületéhez, egyszer csak belénk csapott egy villám. Amikor belém csapott a villám, én nem éreztem semmit, nem fájt semmi, nem hallottam semmi különlegeset. Elvesztettem az eszméletemet, de egy hatalmas nagy szeretetet éreztem abban a pillanatban. Óriási nagy békét, leírhatatlan gyönyörűséget, boldogságot éreztem. Csodálatos fehérséggel egy hatalmas nagy fény ragyogott felettem. Ebből a fényességből sugarak özönlöttek az egész teremtett világra. Nem éreztem, nem voltam tudatában sem a térnek, sem az időnek, és az egész emberiséget láttam magam körül. Hatalmas nagy szeretet töltött be engem és mérhetetlen bölcsesség áradt felém.

Láttam magam előtt az emberiséget bűnökben fetrengve. Rengeteg embert láttam magam körül, akik vagy televíziót néztek, vagy rádióztak, vagy számítógéphez kapcsolódtak és azon dolgoztak éppen, egész nap csak zenét hallgattak, a szívük azonban teljes mértékben be volt zárva Isten előtt, közönyösek voltak Isten iránt. Teljesen, tökéletesen közönyösek voltak a betegek, a szegények és a szenvedők iránt. Én magamhoz öleltem mindenkit. Azt akartam, hogy mindannyian érezzék ezt a csodálatos szeretetet és békét.

Láttam azonban olyan embereket is, akik nem voltak bűnösök, és fényességben voltak, és a mellükből egy nagy fényesség áradt ki. Ezeket az embereket a Szentlélek gyűjtötte össze. Ezek az emberek ismerték és hallgatták Isten szavát – és hallották, mindenki a maga nyelvén, a világ összes nyelvén. Ezek az emberek az oltáriszentségi Jézus nagy tisztelői és imádói voltak. Egyek voltak az oltáriszentségi Jézussal, szívük együtt dobogott vele. Láttam, hogy ezek az egyház tagjai. És ezek a jó emberek megpróbálták kimenteni a bűn tengeréből azokat, akik elmerültek a bűnös életben. Az emberek, akik a bűnök tengerében fetrengtek, oda be voltak zárva, elmerültek benne, teljesen eltorzultak, a testük bűzlött, rothadt testük volt. A bűnök borzalmasak, visszataszítóak! Be voltak börtönözve a bűn fogságába.

Én mindenki iránti óriási nagy szeretetet éreztem, de ők nem érezték az én ölelésemet, sem azok, akik a bűnök tengere fölött fényességben voltak, sem pedig azok, akiket elnyelt a bűnök tengere. Csak a kilencéves kislányom volt az egyetlen, aki érezte az én ölelésemet és szeretetemet. Ebben a fényességben láttam a szüleimet, nagyszüleimet, őseimet, családom tagjait, akik már meghaltak vagy legalábbis én úgy gondoltam, de a valóság az, hogy ők ebben a fényességben tovább éltek! Volt idő, amikor hittem a

New Age tanaiban vagy a lélekvándorlásban, de rájöttem, hogy ez mind hazugság. Lucifer becsapott engem, átvert engem, mert arra gondoltam, hogy a dédnagymamám új életre kelhet, reinkarnáció történhet vele, de ez mind csak Lucifer hazugsága és csapdája volt.

Felfelé emelkedtem a fényáradatban. És ahogy felfelé emelkedtem a fény felé, a fény teljessége felé, egyre nagyobb szeretetet éreztem. Amikor már a fény közepéhez, a ragyogás közepéhez értem, akkor megláttam, hogy annak az eredője nem más, mint az oltáriszentség, az Eukarisztiában jelenlévő Jézus.

A halál szép. A halál Isten ölelése. Amikor meghalunk, Isten kezei gyöngéden átölelnek minket. Halálunk pillanatában látunk egy alagutat, amely nem más, mint Isten szerető keze, és a szívéhez közel juttat bennünket. Amikor Jézus magához ölelt engem, mérhetetlenül szeretettnek éreztem magam! Láttam Krisztus szívén a sebet, mint egy ajtót. Ennek a kapunak, ajtónak a két oldalán láttam két csodálatos fát. Láttam egy csodálatosan szép kertet is. Gyönyörűséges kertet láttam élő virágokkal, növényekkel. Élővizű tavat is láttam, amelyből szeretet áradt. Be akartam lépni ebbe a csodálatos kertbe, erre a helyre, nagyon be akartam. De amikor be akartam lépni, rájöttem, hogy nem tudok, mert halálos bűnöm van.

Tizenhárom éves koromban hatalmába kerített engem az ördög, és azóta nem is gyóntam. Tizenhárom éves koromban már azt mondtam, hogy nem akarok gyónni, mert a pap, akinél gyónnék, bűnösebb, mint én. Azt mondtam magamban, hogy én egyenesen Istennek szeretnék gyónni. Ez büszkeség, a büszkeség pedig egy rendkívül súlyos bűn! A büszkeség, az önhittség, az önteltség súlyos bűnébe estem azzal, hogy magamat Istennel egyenrangúnak tekintettem és lenéztem a papot, akit pedig Isten kent fel erre a hivatásra. Az én unokaöcsém be tudott lépni erre a gyönyörűséges helyre, én nem, én kint maradtam.

Jézus hatalmas fájdalmat érez, amikor elveszít egy lelket. Jézus egész életemben ott állt mellettem és próbált megmenteni engem, próbált a megtérésre vezetni engem, hiszen nem akarta, hogy elkárhozzak. De Jézus tiszteletben tartotta az én szabadságomat. Megmutatta nekem, hogy az életem során mennyi papot szidalmaztam, bántalmaztam, és ennek ellenére mennyien imádkoztak értem, mennyi pap és apáca ajánlotta fel az imáit értem, de én a büszkeségemben és önteltségemben nem akartam tudomást venni erről. Borzalmas bűn az, ha másokban észreveszünk egy vétket, de saját magunkban nem.

Jézus magához ölelt engem és átadott engem annak az atyának, akit egész életemben követtem. Egész életemben atyámnak, vezéremnek a hazugságokat tartottam, abortuszt végeztettem el, hazugságokban hittem – ezt tartottam atyámnak. Az eutanázia és a feminizmus atyját tiszteltem életem során. De ebben a pillanatban a férjem visszatért a kómából. A férjem látta, hogy én és az unokaöcsém rángatózunk az elektromosságtól, a villámcsapástól. Ebben a pillanatban a férjem rájött arra, hogy mennyire szeret engem… de csak ebben a pillanatban. Házaséletünk során ugyanis borzalmas családi életet éltünk a férjem és én. Ő nagyon macsó ember volt, mindig sok időt töltött a barátaival, én pedig a feminizmus szószólójává váltam, és feminista lettem, mert nem akartam megismételni ugyanazt, amit az édesanyám.

A házasság során, a házasságban elkövetett bűnök nagyon súlyosak és sértik a szentháromságot. A házasság szent! Láttam, amikor két ember belép a templomba, egy férfi és egy nő, hogy házasságot kössön, ketten lépnek be a templomba, de hárman jönnek ki. A harmadik személy, aki az új házasokkal kijön, maga Krisztus, aki saját szeretetével köti össze a házasfeleket. Amikor megígérjük azt, hogy hűségesek leszünk, megtartjuk a házassági hűséget, akkor nemcsak a férjünknek ígérjük ezt meg, hanem a Szentháromság Istennek. Ezeket, a mi ígéreteinket Isten számon tartja, ezeket az ígéreteket beleírják az élet könyvébe, ragyogó fehér színnel, ami a Szentlélektől származik és piros színnel, ami pedig Krisztus vérét jelképezi. Ezért Isten ellen való súlyos bűn az, amikor házastársunkkal veszekszünk, vitatkozunk egymással. Mi, a férjem és én súlyos bűnöket követtünk el Isten ellen. Pokollá tettük az otthonunkat, a családunkat, erőszak uralkodott a családunkban. Azt gondoltam, hogy egy herceghez megyek feleségül, és a végén egy békát találtam az ágyamban. Ő pedig azt mondta, hogyha végre meghalok, akkor három napig ünnepelni fog és örvendezni fog efelett. De amikor látott engem, amikor elvesztettem az eszméletemet, mert belém csapott a villám, akkor sírni kezdett. És amikor fájdalmasan sírt, kiabálni kezdett: „Gloria, ne hagyj el engem! Gyere vissza hozzám Gloria! A gyerekeink, Gloria, a gyerekeink!”

A házasság szent dolog! Előtte sok fájdalom és könny hullott közöttünk, de Isten kimutatta az Ő irgalmát és magamhoz tértem, visszatértem a testembe.

Dr. Gloria Polo Ortiz
(a nagysikerű "Akit villámcsapás ért" című könyv szerzője)

»»» **FOLYTATJUK** «««

A Szentlélek újabb csodája

Lengyelországban egy testnevelés-tanárt betöltött a Szentlélek, megkapta a tanítás és gyógyítás karizmáját

A 25 éves **Marcin Zieliński** ma a katolikus karizmatikus gyógyító imaszolgálat egyik legismertebb alakja Lengyelországban. Imatalálkozókat, gyógyító imacsoportokat, „műhelyeket" vezet, ahol vakok nyerik vissza látásukat, sokéves fájdalmaiktól szabadulnak meg emberek, megszállottak nyernek szabadulást. *„Ez a szolgálat mindenki számára elérhető"* – vallja a fiatalember.

Mindez a lengyelországi **Skierniewice** városában kezdődött 10 éve, amikor Marcin találkozott az élő Jézussal. Pünkösd előtt egy virrasztáson vett részt – 15 éves volt ekkor –, ahol egy pap az élő Jézusról beszélt. Arról a Jézusról, akit meg lehet tapasztalni, akivel találkozni lehet, és aki képes átalakítani az ember életét. Végül azt mondta, az ember egy egész életen keresztül járhat a templomba anélkül, hogy Jézussal személyesen találkozna. Ez a mondat szíven találta a 15 éves kamaszfiút. Amikor az imatalálkozó vezetője azt kérte, menjenek ki azok, aki szeretnék megtapasztalni az élő Istent, Marcin nem sokat gondolkozott.

Azt mondta magában: *„Uram, Jézus, ha ez igaz, ha tényleg itt vagy, akkor én egészen átadom Neked az életemet, de szeretnélek valóban megtapasztalni Téged."* Amikor kifelé mentek, odament hozzá egy másik pap és azt mondta neki: *„Marcin, tudod, hogy Jézus szeret téged?"* Marcin hiszi, hogy ez a mondat Jézus válasza volt az ő rövid, de szívből fakadó imájára. Ma is emlékszik, hogy azon az estén elárasztotta az önzetlen szeretet hulláma, olyan szeretet, amit korábban soha nem tapasztalt. Megértette, hogy Jézus szereti őt bűnei ellenére. *„...megtapasztaltam Isten szeretetét"* – emlékezik vissza –, *„ahogy a Szentírásban olvassuk:* ***Isten szeretete kiáradt szívünkbe a Szentlélek által.***" Ez a tapasztalat teljesen feje tetejére állította Marcin életét.

Elkezdte olvasni a Szentírást, imatalálkozókra járt. Teljes szívéből kereste Istent, és egyre erősebben érezte szívében a vágyat, hogy betegek gyógyulásáért imádkozzon. Ma a 25 éves fiú szülővárosában dicsőítő imacsoportot vezet, amelynek tagjai rendszeres találkozóikon a valóságos, megtapasztalható Istent keresik. Rendszeresen tart imatalálkozókat az ország más városaiban, sőt külföldre is egyre gyakrabban hívják. A találkozókon számos csodás gyógyulás történik.

A siker azonban nem jött azonnal. Az első négy év nehéz tapasztalat volt Marcin számára. Nem látott semmit, semmi látványos eredményt. Már akkor rendszeresen imádkozott a betegekért az utcán, bevásárlóközpontokban, mindenütt, ahol megfordult. Eljárt a kórházakba is. **Több száz betegért imádkozott anélkül, hogy bármi történt volna.** Isten hallgatása ellenére Marcin nem veszítette kedvét. Ismerősei próbálták meggyőzni, hogy talán nem ez az ő adománya, de ő a szíve mélyén folyamatosan érezte a mély vágyat, hogy a betegek gyógyulását szolgálja. Éjszakánként Istent ostromolta imáival. *„Egész szívemmel kiáltottam"* – idézi fel ezeket az éveket –: *„Istenem, hol vannak az ígéreteid, miért nem látok semmit?"* Végül egy őszinte, mély imában egészen Jézusra hagyatkozott. *„Azt mondtam: Jézusom, nem számít, hogy látok-e valamit vagy nem, én folytatom az imát, és várom, hogy teljesülnek az ígéreteid."*

Nem sokkal ezután megtapasztalta az Úr gyógyító karizmáját. Volt iskolájában imádkozott egy asszonyért, aki évek óta gerincproblémákkal küzdött. Az ima hatására a fájdalmai teljesen megszűntek. Az asszony elmondása szerint az imádság közben nagy meleget érzett, mintha valaki egy vasalót érintett volna a hátához. Ez az eset fordulópontot jelentett Marcin életében. Egyre több helyre hívták, és egyre gyakrabban látta az eredményeket is. Sokéves ízületi vagy gerincbántalmakkal küzdő emberek fájdalmai szűntek meg imái hatására, és ő tudta, hogy ez csak a kezdet, hogy Jézus sokkal többet akar tenni. *„Istennek is vannak álmai"* – mondja –, *„nemcsak nekünk.*

Isten arra vágyik, hogy hirdessük az Ő Országát, és hogy az igehirdetést gyógyítások kísérjék."

„Isten nem kicsinyes, Ő nagyban gondolkozik. Isten egész népeket akar nekünk adni" – vallja Marcin a 2. zsoltár szavait idézve –: *„Kérd tőlem, és örökségül adom neked a népeket, birtokodul a föld határait."* Marcin az utóbbi években szinte állandóan úton van. Számos előadást tartott már hazájában és külföldön egyaránt. Tíz országban hirdette idáig Isten Igéjét. Több ezer fős közösségek számára is tart imatalálkozókat. Mindenhová papi ajánlással megy, tevékenységéről rendszeresen beszámol plébánosának, majd a plébánossal együtt a püspökének.

A skieniewicei plébánián működő dicsőítő imacsoport találkozóira egész Lengyelországból érkeznek emberek. Minden héten kb. 300 ember. Nemrég Zakopanéból érkezett egy csoport. Magukkal hoztak egy beteget, aki 16 éve nem tudott letérdelni még az áldozásnál sem, és 3 éve morfiumot szedett fájdalmai enyhítésére. Marcin imádkozott vele, és a fájdalmai elmúltak, azóta is bot nélkül jár. A csoport tagjai nem sokkal később telefonáltak, hogy legközelebb busszal mennek, mert vannak még „pácienseik" Jézus számára.

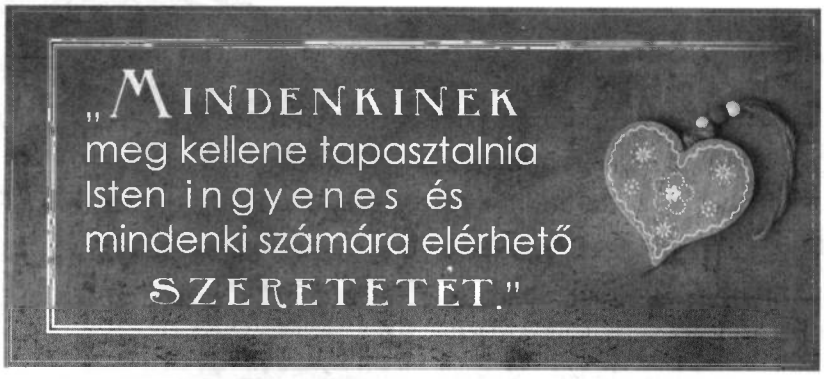
Egyre jelentősebb gyógyulások történnek. Január elején egy lány bőrrákból gyógyult meg. Az imádság alatt az elváltozás színe változni kezdett, és négy nap múlva nyoma sem volt a bőrén. A gyógyulást orvosilag is megerősítették. Litvániában egy megszállott lány szabadult meg a dicsőítő imádság alatt.

Marcin fontosnak tartja megjegyezni, hogy a csodák nem az ő érdeméből történnek. Ezek Jézus ajándékai Egyháza javára. Ő maga arra törekszik, hogy élő kapcsolatban maradjon Istennel. Legfontosabb számára, hogy Isten Igéjét hirdesse és imádkozzon az emberekért. Isten gyógyít, nem ő. *„Egy bizonyos árat azért nekem is fizetnem kell"* – jegyzi meg. – *„Sokszor vagyok fáradt, kialvatlan, szükség van áldozatokra, lemondásra, de igazán nagy csodák történnek, és olyankor rájössz, hogy megérte. Jézus ugyanaz ma, mint 2000 évvel ezelőtt."*

Az embereknek napjainkban is szükségük van arra, hogy találkozhassanak a valóságos Istennel. Szükségünk van a látható jelekre, arra, hogy megtapasztalhassuk Isten erejét és szeretetét. *„Egy látható és tapasztalható jelnek sokszor nagyobb hatása van, mint az órákon, napokon keresztül tartó beszédeknek, lelkigyakorlatoknak. Jézus életében a gyógyítás kulcsfontosságú volt"* – magyarázza a fiatalember. – *„Továbbra is ez az egyik legerősebb jel, ami hitelessé teheti az Evangélium hirdetését."*

A skierniewicei fiú úgy érzi, Isten ma egy új mozgalmat ébreszt az Egyházban, amelynek középpontjában a gyógyításokkal kísért igehirdetés áll. És ebben bárki részt vehet. Igaz, hogy a Szentírásban azt olvassuk, hogy a gyógyítás a Szentlélek egyik adománya, de ez nem jelenti azt, hogy csak azok imádkozhatnak mások gyógyulásáért, akik ezt az adományt megkapták. Hiszen az is benne van a Szentírásban, hogy akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: *„betegekre teszik kezük, és azok meggyógyulnak."* Ezért ez a szolgálat valójában mindenki számára elérhető – Krisztus ígérete alapján.

Hogy válhatunk eszközzé Isten kezében? Marcin erre a kérdésre így válaszol:

„Azt gondolom, a válasz egyszerűbb, mint gondolnánk. Mivel az Úristen nyitott szíveket keres, olyan embereket, akik készek igent mondani Neki. Ez minden, amit Isten tőlünk vár. Nem vár tőlünk valamiféle végzettséget, különösebb előkészületet. Olyan embereket keres, akik 100%-ban követni akarják Őt, akik azt mondják Neki: átadom Neked a kezemet, lábamat, mindenemet, és bármit akarsz tenni, tedd. Ez az a kulcs, amikor az ember engedélyt ad Istennek, hogy Ő cselekedjen az életében, s ez nemcsak az én életemben volt így, de sokak életében látom, akik között a szolgálatomat végzem, és akik elindulnak a saját kalandjukra Jézussal és a Szentlélekkel."

Marcin Zieliński a Varsói Testnevelési Főiskola végzett hallgatója. Életmódját barátai általában pozitívan ítélik meg. Többségük látja, hogy autentikus kapcsolatban él Istennel, és szeretnének maguk is találkozni Vele úgy, ahogyan Marcin találkozott. ***„Ez a legcsodálatosabb kapcsolat, amit az ember az életben megtapasztalhat"*** – mondja Marcin. – ***„Mindenkinek meg kellene tapasztalnia az Ő ingyenes és mindenki számára elérhető szeretetét."***

Lengyel nyelvű források alapján összeállította:
Koncz Éva

Boldogok a békességesek

Szeretteim, azt mondja az evangélista, hogy boldogok a békességesek, mert Isten fiainak hívják őket (Mt 5,9). Valóban dúsan fejlődnek a keresztény erények abban az emberben, aki keresztényi békében ápolja az egyetértést. Csak azok nevezhetők Isten fiainak, akik békességben élnek.

Kedveseim, a béke az, ami kiemeli az embert a szolgasorból.

A béke tesz szabaddá, és még Isten előtt is megváltoztatja az ember személyi helyzetét, hiszen a szolgát fiúvá, a rabszolgát szabad emberré teszi.

A testvérek közötti béke az Isten akarata, Krisztus öröme, a szent élet betetőzése, az igazság mércéje, a tudományok mestere, az erkölcsök őre, és minden dologban dicséretreméltó életszabály.

A béke az imádság támogatója, könyörgéseink könnyen járható és hathatós útja, és minden vágyunk megvalósult teljessége. A béke a szeretet szülőanyja, az egyetértés köteléke, és annak a tiszta lelkületnek a nyilvánvaló jele, amely csak Istentől várja azt, amit el akar érni.

Mindazt, amit akar, tőle kéri, s amit csak kér, azt meg is kapja.

A békét királyi parancs folytán kell megőriznünk, hiszen maga Krisztus Urunk mondta: Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek (Jn 14,27). Ez annyit jelent: Békében hagylak el titeket, és békében találjak majd rátok. Amikor eltávozni készült tőlük, azt akarta odaadni nekik, amit, majd ha visszatér, mindnyájukban meg akar találni.

Isteni parancs, hogy megőrizzük azt, amit ő nekünk adott. Nem érthetők félre szavai: Meg akarom találni, amit rátok hagytam. A békét teljesen Isten ülteti lelkünkbe, a sátán viszont onnét gyökerestől ki szeretné tépni. Mert miként a testvéri szeretet Istentől ered, éppen úgy a sátántól származik a gyűlölet. Ezért kell kárhoztatnunk a gyűlölködést, hiszen írva van: Aki gyűlöli testvérét, gyilkos (1Jn 3,15).

Látjátok tehát, kedves testvéreim, szeretnünk kell a békét, és kedvelnünk az egyetértést, mert ezekből származik és ezekből táplálkozik a szeretet. Hiszen tudjátok, hogy az Apostol szerint is a szeretet az Istentől van (Jn 4,7). Tehát Isten nincs azzal, akiből hiányzik a szeretet.

Tartsuk meg, testvérek, a parancsokat, mert azok jelentik számunkra az életet. Éljen bennünk az a testvériség, amelyet a túláradó béke köteléke tart össze. Fűzzön bennünket egységbe a szeretet üdvösségtermő köteléke azzal a kölcsönös szeretettel, amely leplet borít a rengeteg bűnre. Minden vágyunkkal a szeretetre kell tehát törekednünk, amely oly sok jót képes művelni, mint amilyen nagy jutalomra is érdemes. Az erények közül pedig mindenekelőtt a békességet gyakoroljuk, mert abban lakik az Isten.

Szeressétek a békét, és akkor nyugalmatok lesz mindenben. Ezzel nekünk jutalmat, magatoknak pedig örömet szereztek. De azért is, hogy Istennek a béke egységében alapított Egyháza majd örüljön a Krisztussal való tökéletes egységben.

Aranyszavú Szent Péternek tulajdonított beszédből

Családunk örömteli megtérése

El kell mondanom, hogy én egyáltalán nem nevelkedtem vallásos családban, teljesen Isten nélküli életem volt. Az elsőáldozásom is a házasságkötéskor történt. Akkor történt az első gyónásom is. Igazából nem éltem 41 éves koromig Isten közelségében, egyáltalán nem kerestem a jó Istent, úgy gondoltam, elég ügyes és elég talpraesett vagyok ahhoz, hogy saját sorsom kovácsa legyek.

Életem normális kerékvágásban folyt – három gyönyörű lányunk született és működő vállalkozásaim voltak –, amikor egy olyan mélypontra jutott az életünk, amiből nem láttunk kiutat. Az történt, hogy nagyobbik lányunk mély depressziós megkötözöttségbe került. Mindenféle világi megoldást kipróbáltunk erre a betegségre, végigjártunk orvosokat, végigjártunk természetgyógyászokat, sőt még a New Age által ajánlott és felkínált, mindenféle szép köntösbe és szép csomagolásba öltöztetett különböző praktikákat is, mint például a reiki, stb. (túl sok volt ahhoz, hogy mind fel tudjam sorolni). Igazából semmilyen megoldás nem volt jó, nem láttunk kiutat.

Mégis azt gondoltuk, abban akartuk látni a kiutat, hogy újabb és újabb, még rafináltabb praktikákat próbáljunk ki ahhoz, hogy valamilyen formában ki tudjunk ebből a helyzetből lábalni. Ez volt az a pont, amikor nem is kellet különösen Istenhez kiáltani, mert Ő megszólított minket. Nagyon érdekes módon, pontosan a szenvedő lányunkon keresztül, hiszen Ő volt az első, akit elhívott Isten a közösségben, akit megszólított. Később kiderült, hogy talán Ő volt közülünk az egyedüli, aki tényleg imádkozott nehéz helyzeteiben és mélypontjain Istenhez kiáltott segítségért. Azt is elmondta, hogy rengeteget imádkozott kisgyerekként a családtagjaiért, többek között értem is. Aztán egyszer Isten megmutatta magát olyan módon és olyan körülmények között, amit nem lehetett félreérteni. Nem csak úgy szólítgatott, nem csak úgy éreztette a hatását az életemben, hanem mondhatni, szinte ajtóstól bejött.

Megmutatta a sátán működését, a sátán jelenlétét. Az első gondolatom az volt, hogy talán mégsem, próbáltam belemagyarázni mindenféle dolgokat az én szűk elmémmel, hogy mégsem a sátán volt az, ami megjelent közvetlenül a családunkban akkor, hanem csak egyszerűen tudathasadásos a lányom és talán más tudatállapotba került és az mutatkozott meg. Azért a lelkem mélyén éreztem, hogy ez annál több.

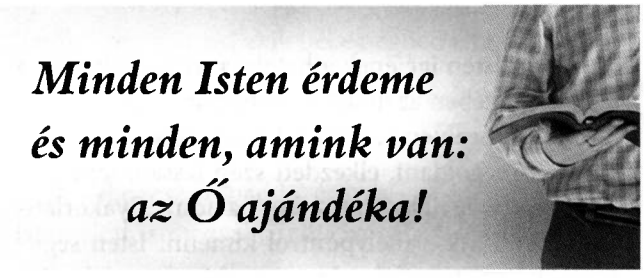
Aztán Isten igéjének a hatalma nyilvánult meg a lányom életében azáltal, hogy elkezdvén közösségbe járni, az a probléma, amit mi annyiféleképpen próbáltunk megoldani, elkezdett szép lassan, lépésről-lépésre a megvilágosodás felé haladni. Gyakorlatilag elkezdtünk a mélypontról kimenni Isten segítségével. Rájöttem, hogy Isten az, aki nekem lehetővé tette, hogy ezt a mélypontot megtapasztaljam, hogy meglássam azokat a dolgokat, amelyekről addig csak homályosan hallottam és talán hittem bennük, talán nem. Isten, mindezek mellett, megmutatta a hatalmát is, nemcsak a szeretetét, nemcsak az együttérzést, a segítőkészségét, hanem a hatalmát is. Van hatalma, van hatalma kihozni minket ebből a sötétségből.

A lányom napról napra és évről évre jobban lett. Az a sötét burok, ami rajta volt, kezdett megrepedni és kezdett a helyzet normalizálódni. Akkor rádöbbentem arra, hogy én eddig Isten nélkül éltem. Isten persze keresett engem és folyamatosan támogatott és folyamatosan ott volt az életemben. Nekem nem volt szükségem rá. Most és ettől egy olyan mély döntés született a lelkemben, hogy én nem akarok többé nélküle élni! Talán ez lett a válasz arra a hívásra, amit Ő ültetett a lelkembe, hogy megismerjem Őt.

Attól kezdve életem csak erről szólt, ez volt a vezérmotívum, hogy megismerjem Őt, keressem Isten Országát és akkor a többi majd megadatik nekem. Ez napról napra, évről évre, hétről hétre, percről percre a munkámban is, a családi életemben is, a közösségben is megmutatkozik és erre törekszem, ezért keresem vele a kapcsolatot, ezért lettem napi igeolvasó, ezért járok virrasztani, ezért járok közösségbe, ezért járok szolgálni.

A szolgálatokkal is egy olyan dolog történt, hogy egyszerűen nem tudtam nemet mondani Isten hí-

vására, hiszen Isten jóságában szinte egy év alatt a teljes családomat megtérítette. Együtt hívott meg a feleségemmel, mind a ketten elfogadtuk és ezt csodálatos dolognak tartom. Meghívta a középső lányomat, aki egy rakoncátlan kamasz volt annak idején. Nagyon nehezen kezelhető volt, és a mi érdemünk semmi, hiszen ebben nem tudtunk semmit tenni, egyszerűen csak szembesültünk a nehézséggel. Egyik percről a másikra egyszerűen megtérítette, meghívta őt is erre az útra, és amikor a teljes családunk, kislányommal egyetemben, a jó Isten útjára tértünk, azon kezdtem gondolkodni, hogy ez miért van? Ez miért van, mikor sok családot látok a szét-

húzásban, vagy csak az egyik fél tér meg, a másik még nem és olyan nehezen tudnak boldogulni és haladni Isten útján?

Rájöttem, ez azért van, hogy amit mi kaptunk, azt ki kell vinnünk a világba és meg kell mutatnunk a világnak és embertársainknak a szolgálatainkon keresztül, meg kell mutatnunk az Isten szeretetén keresztül, amit tovább tudunk adni. Isten megmutatta azt, hogy ha Őrá bízzuk az életünket, ha benne és gondviselő szeretetében bízunk, akkor Ő csodákat tud tenni. Gyakorlatilag attól kezdődően csodák sorozata történt meg életünkben! Ez volt a fontos, nem annyira azok a problémák, amelyek nem oldódtak meg, hiszen a sátán mindig jött és figyelmeztetett, hogy hát még az sincs megoldva, nem teljes a gyógyulás, jaj, meg ilyen gondok is vannak, jaj, meg olyan gondok is vannak. Isten megmutatta, hogy ne ezekkel foglalkozzunk, hanem azzal, amit megkaptunk, és amit gyümölcsöztetni kell, tehát ápoljuk és növekedjünk benne a vele való kapcsolatban, így meg tudja mutatni az Ő hatalmát és szeretetét a mi életünkben.

Egyszerű ezt így most utólag elmondani, de akkor, amikor ott el kell döntened, hogy mit teszel, hisz elég széles látókörű ember vagy, mérnöki diplomával, sikeres vállalkozó, meg sok minden más, el kell döntened, hogy teljesen meg akarod-e változtatni a gondolkodásodat, mert úgy tűnik, hogy ebben, amit eddig hittél, nem tudod megoldani a helyzetet, végül is bele kell avatnod Istent a dolgaidba…

Ez mennyire ment nehezen, vagy egyszerűen csak úgy jött és te igent mondtál?

Nem! Ez nagyon hosszú folyamat volt, hiszen mondtam, hogy én egy olyan ember voltam, akinek folyamatosan azt mondták, te ügyes vagy, te okos vagy, te meg tudsz csinálni mindent. Érdekes módon, ezek az életben tényleg így alakultak és összejött minden, viszont a megtérésem után… és hiszem, hogy Isten azért hívott meg ilyen formában, mert tudta, ha bármi más formában hív meg, nem biztos, hogy tudok egy határozott igent mondani, és nem biztos, hogy tudok dönteni mellette. Csodálom Isten mindenhatóságát és köszönöm neki azt, hogy pont úgy hívott meg, ahogy nekem szükségem volt arra, hogy meghívjon.

Mindaz, amit az életemben sikerként könyveltem el eddig, szinte percről percre és eseményről eseményre megmutatta az Úr, és azt mondta: „na látod, én akkor is veled voltam, amikor gyerekként szinte belefulladtál a Marosba, én akkor is ott voltam, s én voltam, aki kiemeltelek a vízből" – és akkor megdöbbentem, hogy valóban olyan dolgok történtek az életemben, amikor hajszálon múlott, hogy életben maradtam.

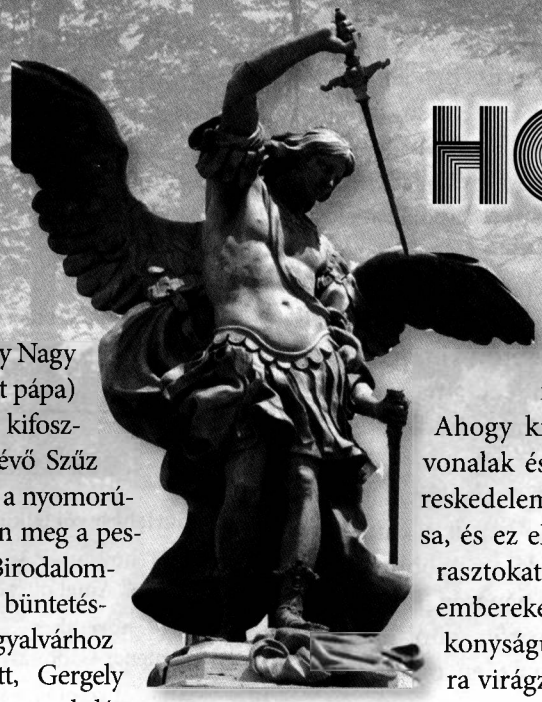
Vagy olyan dolgok, mint például a házasságom. Rávilágított az Úr nemrégiben: „te erre vágytál gyermekkorod óta, hogy szeretetben, egyetértésben és egységben való kapcsolatod legyen a feleségeddel. Látod én voltam az, aki megadta neked, hisz én ébresztettem fel a vágyat és én hoztalak össze azzal, aki neked kellett."

Minden fontos esemény az életemben lepergett előttem, mint egy filmben, és rádöbbentem arra, hogy ez nem az én ügyességem, nem én voltam az okos. Gyakorlatilag nem is én voltam a kivitelező, én talán csak ott voltam, mint egy szereplő az eseményben és tettem, amit úgy gondoltam, hogy tennem kell. De a főrendező az a jó Isten volt. Minden ilyen dolog igazából az Ő érdeme és mindenem, amim van: vállalkozás, ház, család, az Ő ajándéka!

Minden képességem, hogy tudok beszélni, tudok látni, tudok lélegzeni, vagy az, hogy fel tudok reggel kelni, az hogy mosolyogni tudok, az hogy sírni tudok – ez mind tőle való! Tehát semmi nincs nélküle, minden általa van, minden belőle lett! Amikor megértettem, hogy mindez az Ő szeretetéből van, akkor igazából már nem volt fontos, hogy vajon lemondjak-e ezekről a sikerekről, sikerélményekről vagy sem. Legyen minden az Ő dicsőségére!

Kiss Jenő – Erdély

TŰZ A HOLDON

Olyan sötét volt a helyzet, hogy Nagy Szent Gergely pápa (590-ben lett pápa) körmenetben hordozta Róma kifosztott, lerombolt utcáin a csodatévő Szűz képét (aki több ízben megjelent a nyomorúság és a tűz idején, a viharokban meg a pestisjárvány alatt is). A Római Birodalomnak vége volt, és vele együtt a büntetésnek is. Amint a menet a mai Angyalvárhoz (Castel Sant'Angelo) közeledett, Gergely pápa a mauzóleum tetején egy angyalt látott, aki éppen eltett valamit, ami véres kardnak látszott.

Évszázadokkal a nagy római büntetés után Európa megváltozott. Visszatért a szegénység és az egyszerűség. Az emberek Jézus Krisztushoz fordultak. Ráébredtek, hogy a világ nem egyéb, mint mulandó hely. A bűnbánatot keresték és nem a gazdagságot. Annyira önmegtartóztatók voltak az emberek, hogy a házasságtörésért akár több éven át vezekeltek. Véget ért az ókor és elkezdődött a középkor.

A pogány hitet egész Európában Jézus tanításaira cserélték, a bálványképeket keresztény arcképekre. Katedrálisok épültek és keresztes zászlók lobogtak a várakon. Ennek nagy része Szűz Mária parancsára történt, aki először Jakab apostolnak jelent meg, azóta pedig megszámlálhatatlanul sokszor könyörgött az európaiaknak, hogy kövessék Jézust. Némákat, nyomorékokat és betegeket gyógyított meg, miközben azt kérte, hogy kápolnákat, szentélyeket, templomokat, kolostorokat és katedrálisokat építsenek. Megjelent Portugáliában egy Fatima nevű hely közelében (sok évszázaddal a híres jelenések előtt), és Spanyolországban is egy mocsaras területen, amit Guadalupénak hívnak (s amely később összekapcsolódott egy mexikói helyszínnel).

Az évszázadok alatt gyökeret eresztett Európában a kereszténység. A jézusi utat tartották az igaz útnak. A királyok megtértek. Az idő előrehaladtával azonban – amint elmúlt a középkor kezdeti szakasza, majd elérkezett a középső szakasza, aztán az érett középkor –, az emberiség, szokásához híven, kezdett visszaesni a régi hibáiba. Fejlődése során ismét eltávolodott Istentől. Ismét fellángolt az önimádat. Ahogy kialakultak a kereskedelmi útvonalak és megindult a nemzetközi kereskedelem, megjelent a pénz csábítása, és ez elragadta a nemeseket és a parasztokat Franciaországtól Angliáig. Az embereket megbabonázta saját találékonyságuk. A kereskedelem hatására virágzásnak indultak az egyetemek, továbbá az építészet, a művészet és az orvosi könyvkiadás. Feltalálták a puskaport, a távcsövet és modern csillagászati megfigyeléseket végeztek. Arany, ékszerek, fűszerek, selyem özönlött az európai országokba. Bankárok sokasága telepedett le az olyan nagyvárosokban, mint például Bécs. Kialakult a divat, és vele együtt megérkeztek az első tükrök. Nagy volt iránt uk a kereslet, mert a túlzott gazdagságnak ebben az időszakában szinte mindenki díszes ruhákat viselt. „Az egyszerű emberek körében oly mértékű volt a büszkeség, úgy versengtek egymással öltözködésükben, hogy alig lehetett megkülönböztetni a szegényeket a gazdagoktól, a szolgát a gazdájától, vagy a papot a világi embertől" – írta a krónikás, Henry Knighton.

Nagyon hasonló időszak volt a miénkhez, a materializmus elérte csúcspontját a lelkiség évszázadai után. Bár az Egyház megtiltotta, hogy magas kamatra adjanak kölcsönt (és bűnnek nyilvánította, ha egy kereskedő túl nagy haszonnal árulta a portékáját, amit úgy határoztak meg, hogy túllépi a kereskedő költségeit, a befektetett időt és munkát), mindennapos volt az uzsorakamat és a nyerészkedés; az árukért (és a pénzkölcsönért) a legmagasabb árat számították, amit a piac még elviselt. „Isten és a profit nevében" – volt az egyik kereskedő jelmondata, és miközben sokan meggazdagodtak, a szegények és a gazdagok között egyre élesebb lett a határvonal, ami gyorsan elrontotta a hangulatot.

Lábra kapott a szélhámosság, a részegeskedés, a bujálkodás. A köznyelv durvává, szemérmetlenné és végül trágárrá vált.

Az 1300-as évek pápái – Thomas Bokenkotter történész szavaival – „kivétel nélkül tiszteletreméltó hívő emberek voltak, bizonyos esetekben aszkéták is." Az Egyház, nem pedig az állam gondoskodott a szegényekről (gondozta a nyomorékokat, nevelte az árvákat, segítette a vakokat). Az Egyház terjesztette a Szentírást, védte a Szentföldet a környező területekről jövő támadások ellen. Az embereknek a mennyország és az angyalok reményét nyújtotta, egy olyan világét, mely távol esett a középkori falu mocskától (ahol mindig érezni lehetett a szennyvíz bűzét). Amíg az Egyház csodálatos munkát végzett a bálványok lerombolásában, ugyancsak az Egyház volt az, amely behódolt az idők érzéki divatjának, ő volt az, amely túlságosan közel került a bankárokhoz, s ő volt az, amely, a társadalom többi részéhez hasonlóan, világiassá vált. A pápaság Rómából a franciaországi Avignonba költözött, ahol hatalmas pápai palotát építettek, és fényűzően rendezték be (túl kevés volt a vallásos festmény). Udvaroncok tömege – lovagok, földesurak, kincstárnokok hada – töltötte meg a tágas termeket. A palota tékozlásáról Európa-szerte beszéltek, és a pápák, hogy finanszírozni tudják, adókat vetettek ki a püspökökre, érsekekre és a lelkipásztorokra...

Michael H. Brown

(Részlet a szerző nemrég megjelent „Küldetés a Földre" című könyvéből

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jézus megszületik bennünk... .. 3
Cseh Anikó: Ne félj, ha valaki szeret téged! (II/1. rész) 4
Tatjana Goricseva: A Lélek elvezet az igazságra ... 6
Evangéliumi Kistestvérek: Az Oltáriszentség előtt .. 7
Bilkei Ferenc: Őszintén a reformációról (III/2.) 8
Gloria Polo tanúságtétele (III/1. rész)..... 10
Koncz Éva: A Szentlélek újabb csodája 12
Aranyszavú Szent Péter: Boldogok a békességesek 14
Kiss Jenő: Családunk örömteli megtérése 15
Michael H. Brown: Tűz a Holdon 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **Máriabesnyői lelkigyakorlatok**:

  2017. november 3-5.: ***Ki nekünk a Szűzanya?*** Vezeti: Majnek Antal püspök atya.

  2017. november 22-25.: ***Jöjj el Uram, Jézus!*** Vezeti: Kemenes Gábor atya.

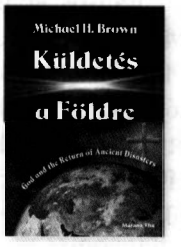
  2017. november 24-25.: ***Lelkigyakorlat Szent Gábrielről és a Szent angyalokról a Fatimai Szűzanya évében.*** Vezeti: Grácián atya ofm.

  2017. november 27-30.: ***„Megmászni a házasság hegyét" – Lelkigyakorlat házaspároknak.*** Vezeti: Elias Vella, a könyv írója.

  Cím: **Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház**, 2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3. Tel: 28/420-176, 510-740. Fax: 28/510-742. Honlap: www.matersalvatoris.hu E-mail: matersal@invitel.hu

- A **Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás XXVI. Országos Találkozója** 2017. november 11-én lesz az Újpesti Jégpalotában Budapesten (A rendezvény plakátja az újság hátlapján olvasható.)

- **A Marana Tha sorozat legújabb könyve: Michael H. Brown: Küldetés a Földre** (1800 Ft). A könyv megvásárolható az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Minden
kedves olvasónknak
áldott karácsonyt
és békés, boldog
új esztendőt
kívánunk!

Ára: 200 Ft

50 éve világszerte
a Lélek tüzében...

A MAGYAR KATOLIKUS KARIZMATIKUS
MEGÚJULÁS **XXVI.** ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

17.
11.

9.30-tól kb. 18.30-ig

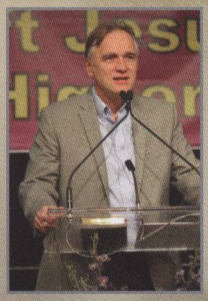
Újpesti Jégpalota
Budapest IV.
Homoktövis u. 1

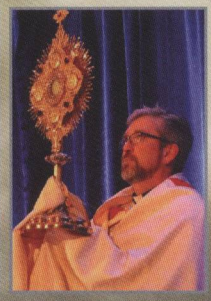
Marana tha!

1Kor 16,22 **Jöjj el, Urunk, Jézus!**

A karizmatikus megújulás az üdvösség tervében

Előadóink a Megújulás nemzetközileg ismert vezetői:

Peter Herbeck
– a Renewal Ministries missziós igazgatója

Ann Shields nővér
– lelki író, a „Food for the Journey" rádióműsor házigazdája

Graham Keep plébános
– a Renewal Ministries missziós munkatársa

Gyermek- és ifjúsági programok, közbenjáró szolgálat, ünnepi szentmise...
Belépődíj: Elővételben (október 20-ig) 2400 Ft, a helyszínen 2800 Ft. 16 éves kor alatt a belépés ingyenes.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!
Információ és jegyvásárlás:
www.mkkm.hu; +36 30 860 2910

Kapcsolódó programok vendégelőadóink szolgálatával:
- November 12., vasárnap: Képzési nap vezetőknek és szolgálóknak
  > Téma: Prófétai látás, prófétai életforma
- November 13-14., hétfő-kedd: Papi lelkigyakorlat
  > Téma: A pap, mint a gyógyulás embere

Információ – a jelentkezés módjáról is – a fenti honlapcímen és telefonszámon!